

ABORDAREA INTERDISCIPLINARĂ PRIN TURISM

Maria MATEESCU¹, Maria GHERGHE²

Fenomenul turistic este extrem de greu de delimitat deoarece, ca orice activitate umană, cade sub incidența studiului interdisciplinar, antrenând, deopotrivă, economiști, geografi, istorici, psihologi și sociologi. Primele mențiuni privind preocupările de a voiaja, apar în antichitate în operele geografului Strabon. Descrierile lăsate de Marco Polo cu ocazia periplului său asiatic (secolul al XIII-lea), cele ale lui Nicolae Milescu (secolul al XVII-lea) sau, mai aproape de noi, ale lui Henri Monfreid au jalonat preocupările viitoare privind practicarea călătoriei.

Turismul devine un complex fenomen de masă la sfârșitul secolului al XIX-lea fiind puternic articular în mediul înconjurător.

Privit ca un fenomen social-economic creator de beneficii, turismul a fost definit în variante dinte cele mai felurite: „arta de a călători pentru propria plăcere” (M. Peyromarrie Debord); „activitate din timpul liber care constă în a voiaja sau locui departe de locul de reședință, pentru distracție, odihnă, îmbogățirea experienței și culturii, datorită cunoașterii unor noi aspecte umane și a unor peisaje necunoscute” (Jan Medecin); „fenomen al timpurilor noastre, bazat pe creșterea necesității de refacere a sănătății și de schimbare a mediului înconjurător, cultivare a sentimentului pentru frumusețile naturii ca rezultat al dezvoltării comerțului, industriei și al perfecționării mijloacelor de transport” (Guy Freuler).

Activitatea turistică este bine susținută de un valoros potențial turistic – natural antropoc – diferențiat de la țară la țară, în funcție de care sunt organizate diferite tipuri de turism. Foarte cunoscute în practica turismului mondial sunt: turismul cultural, organizat pentru vizitarea monumentelor de artă, cultură și a altor realizări ale activității umane; turismul comercial expozițional, a cărui practicare este ocazionată de mari manifestări de profil (târguri, expoziții), care atrag numeroși vizitatori; turismul festivalier, prilejuit de manifestări culturale-artistice (etnografice, folclorice) naționale sau internaționale; turismul sportiv, care cunoaște o mare extindere pe plan național și internațional, având ca motivație diferite competiții pe discipline sportive, interne și internaționale, până la manifestări sportive de amploare (olimpiade, competiții sportive regionale, campionate mondiale etc.); turismul de vânătoare (safari), practicat de țările occidentale, în general pe teritoriul Africii, al Americii Latine, în teritoriile artic și antartice. Este o forma de turism „distractiv”, a cărui dezvoltare – marcată de spectaculos și inedit – aduce mari prejudicii echilibrului ecologic al planetei, amenințând cu

¹ Școala Costești, Argeș

² Liceul Teoretic Costești

diminuarea sau, după caz cu dispariția unor specii extrem de valoroase ale patrimoniului faunistic al Terrei.

Resursele turistice atractive în funcție de particularitățile lor genetice își grupează obiectivele în două categorii majore, și anume:

1. obiective atractive aparținând cadrului natural (relieful, hidrografia, clima, vegetația, fauna);
2. obiective antropice (edificiile istorice, edificiile culturale și sportive, edificii economice cu funcție turistică, monumente, statui, placi comemorative, edificii cu funcție turistică propriu-zisă).

Ca orice fenomen desfășurat în ecogeosferă, prin complexitatea și amploarea dezvoltării sale, turismul necesită cu stringență, o ordonare structurală, respectiv elaborarea unei matrice menite a surprinde totalitatea tipurilor și formelor sale de manifestare. Scopul final al acestei acțiuni constă în obținerea unui mijloc eficient de decelare a interrelațiilor și tendințelor din domeniul turismului. În consecință, actul turistic poate îmbrăca una din următoarele expresii tipologice:

- turism de recreere;
- turism de îngrijire a sănătății;
- turism cultural;
- turism complex;
- turism de croazieră.

Formele de turism decurg din modalitățile de practicare a tipurilor susmenționate. Ele vor fi definite în funcție de diferite criterii sau factori ce își pun pecetea asupra individualizării și desfășurării fenomenului turistic la scara detaliilor sale, astfel:

distanța, durata, proveniența turiștilor, numărul practicanților, gradul de organizare, modul de desfășurare, mijloacele de transport utilizate, vârsta turiștilor, aportul social, particularitățile regiunii de destinație.

Dacă tipurile de turism sunt entități de mare viabilitate și constantă în manifestarea lor, formele de practicare a acestuia se diversifică și se modelează permanent, într-o tendință de adaptare la opțiunile cererii.